

BESTÅNDSUTVECKLING

Fler arter som ökar än minskar, visar rapport från Svensk fågeltaxering

Det ser ljusst ut för många av de fågelarter som ökar i Sverige, men för jordbruksfåglar i Västra Götaland och Värmland är det desto dystrare.

Det är nu fler arter som statistiskt säkerställt ökar än som minskar, 24 procent jämfört med 21 procent. Det visar Svensk fågeltaxerings senaste årsrapport där forskare vid Lund universitet har beräknat tioårstrender för 204 arter/underarter.

Under perioden 2008–2017 var medelökningen 0,22 procent jämfört en minskning med 0,36 procent för perioden 2007–2016.

De arter som har ökat mest är sydlig gråsiska, fjällripa, sydlig gransångare, nötkråka, tornfalk, steglits, sidensvans, silltrut, sydlig gulärta och stenknäck. För fjällripa och sidensvans, som varierar kraftigt i antal, har det slumpat sig så att de har gått från låga till höga index just under perioden, snarare än att det handlar om en faktisk ökning.

Under de senaste tio åren har sydlig gråsiska ökat med hela 28,3 procent, medan stenknäck har ökat med 6,6 procent.

De arter som har minskat mest är ortolansparv, grönfink, järpe, ärtsångare, havstrut, småspov, orre, fasan och talltita. Ortolansparven har minskat med 15,9 procent och talltitan med 3,8 procent.

INTRESSANT ÄR ATT en art som gulsparv inte finns med bland de tio som minskar mest. Den har emellertid gått tillbaka, i princip årligen, ända sedan Svensk fågeltaxering startade 1975. De senaste åren har nedgången planat ut och författarna till rapporten, Martin Green, Fredrik Haas och Åke Lindström, spekulerar i om gulsparvens tillbakagång delvis förklaras med att den, i likhet med grönfinken, har varit påverkad av parasiten gulknopp. De tre senaste åren har både grönfink, och gulsparv haft mer eller mindre oförändrade index.

FÖR TRUTARNA SER bilden väldigt olika ut,

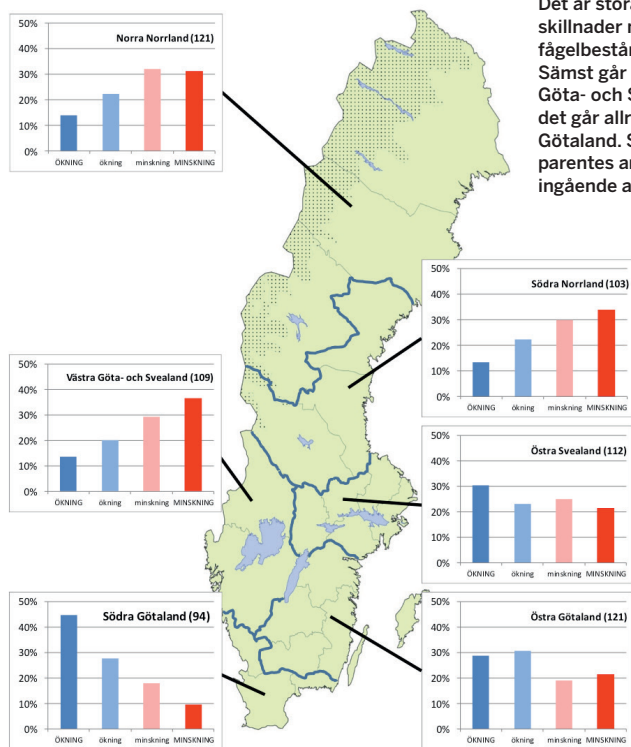
havstruten minskar, medan silltruten ökar. För gråtruten är antalet detsamma nu som för tio år sedan.

TRENDERNA I LANDET ser olika ut om man ser till utvecklingen 2002–2017. Det går bättre för fåglarna i södra Sverige och sämre i norra Sverige, framför allt nedom fjällen. Bland arter som det går dålig för i norra Sverige finns ortolansparv, storskarv, hussvala, grönfink och lappmes. I södra Sverige är förlorarna rödvingetrast, järpe, backsvala, grönfink och ejder.

När man ökar upplösningen och delar upp Sverige i fler områden visar det sig att det är i Skåne, Blekinge och Halland

som fåglarna går allra bäst. Övriga områdena är sämre än området södra Norrland. En bidragande orsak är med stor sannolikhet ett förändrat jordbruk. De arter som går tillbaka mest är storspov, ljunpipare, rödvingetrast, stare, tofsvipa, skogsduva, grönfink, fasan, ärtsångare och gulsparv.

VAD SOM LIGGER bakom dessa stora skillnader över landet, när det gäller hur det går för olika arter, är oklart och författarna till rapporten menar att det behövs fördjupade fältinsatser och detaljerade analyser för bättre förståelse för mönstren. *Niklas Aronsson*

Det är stora regionala skillnader när det gäller hur fågelbestånden utvecklas. Sämst går det i Västra Götaland, medan det går allra bäst i Södra Götaland. Siffran inom parentes anger antalet ingående arter.